

særlig over de uheldige Virkninger af Om-løben med Varer, over frivillige Auktioner over Handels- og Fabrikvarer, over Forbrugsforeninger og over den Næring, som i en Kommune drives af Personer, som ikke ere bosatte i den, og som derfor ikke betale Skat til den. Næringslovkommissionen har selvfølgelig taget disse saa vel som adskillige andre, mindre væsentlige Klager under nøje Overvejelse, men jeg tror at turde sige, at den ogsaa har holdt sig Kommissoriet nøje efterrettelig, idet den paa intet Punkt har i nogen væsentlig Grad fraveget de Grundsætninger, som maa antages at være dem, hvorpaa Næringsloven af 1857 hviler. Jeg skal tillade mig kortelig at udvikle og paavise dette.

Naar der fra Haandværkets Side særlig er klaget over den Konkurrence, som aabnes af den saakaldte Frinæring og af ikke faglærte Personer, skal jeg med Hensyn til det første tillade mig at henvise til Lovforslaget § 3. I Loven af 1857 § 16 findes en Bestemmelse om, hvad der maa anses for at være fri Haandværks- og Fabriknæring, som er noget løjerlig affattet, idet den udtrykker sig saaledes: „Ingen kan drages til Ansvar for den Virksomhed paa Haandværkets og Fabrikvæsenets Omraade, som han udøver personlig og ved sin Hustrus og sine Børns Hjælp.“ Det er i Formen en noget besynderlig Maade at udtale sig paa, naar der er Tale om at fastsætte, hvad der er lovligt som fri Næring. Grunden, hvorfor man affattede det saaledes, fremgaar af de Forhandlinger, der fandt Sted under Behandlingen af Næringsloven af 1857. Det var et Ændringsforslag, der blev kastet ind under Behandlingen, og man var ingenlunde i det hele klar over — tror jeg — hvad det egentlig betød, at man saaledes lod alt være frit paa Haandværks- og Fabrikvæsenets Omraade, naar der ikke brugtes anden Medhjælp end Hustru og Børnene. Vi have ment, at man nu skulde udtale det under en saadan Form, at der ikke kunde være Tvivl om, at det er en Ret, som de paagældende utvivlsomt have, og § 3 er altsaa affattet overensstemmende hermed. Der har under Behandlingen været fremsat forskellige Forslag om at indskrænke denne Paragraf, man har ment, at den burde indskrænkes til Indlændinge, for at ikke en Udlænding her skulde kunne komme ind og foretage den Slags Arbejder, at det maatte være fuldmyndige, som gjorde dette osv. Næringslovkommissionen har ikke ment at burde gaa ind herpaa, og Regeringen har bifaldet dette. Der-

imod har man ment, at man burde indskrænke Benyttelsen af en Søns Hjælp til 18 Aars Alder, thi med denne Alder opnaas jo den personlige Myndighed, og hvis man ikke satte en Grænse, vilde det kunne give Anledning til Omgaaelser af Næringsloven, som ikke ere ønskelige. — Endvidere har man anset det for rigtigt, at denne Erhvervsvirksomhed ikke træder frem for Offentligheden paa samme Maade som den bundne Næring, og man har derfor ment, at de, der ernære sig paa denne Maade, ikke maa holde aaben Bod og ikke handle med andre end de af dem selv forfærdigede Genstande.

For saa vidt den anden Klage gaar ud paa, at man for Tiden i Haandværket lider under Konkurrence fra ikke-faglærte Personer, kommer man selvfølgelig ind paa det store, ogsaa uden for vort Land i en lang Aarrække saa brændende Spørgsmaal, om der ikke for Udøvelsen af Haandværks- og Fabrikdrift bør fordres en vis Fagdygtighed; det er Spørgsmaalet om de obligatoriske Fagprøver, som ved den Lejlighed træder frem, og ogsaa her paa dette Lovforslag er fremme i §§ 21, 22 og 24. Jeg skal derom bemærke, at jeg tror, det er en Sag, som der i Haandværket tillægges den allerstørste Betydning. Man gaar ud fra, at det er nødvendigt, at Haandværket hæves i Anseelse og Dygtighed, og at dette ikke vil naas, uden at Udøverne deraf, inden de træde til som selvstændige Udøvere af et Næringsbrug, have aflagt en Prøve, som viser, at de dog i alt Fald have den allernødvendigste Indsigt deri. Man tænker ikke paa at gaa tilbage til det, som man tidligere havde i den saakaldte Mesterprøve, man forlanger ikke andet af dem, der vil udøve et Haandværk selvstændig, end at han skal have aflagt Prøve paa at være i Stand til at udføre de almindelige Arbejder, som forekomme i dette Haandværk. De, der have aflagt de frivillige Svendep prøver i Henhold til § 27 i Loven af 1857, skulle være fritagne for denne Prøve, som i det væsentlige vil komme til at omfatte det samme, som nu Svendep prøverne fordre. De, der have aflagt Prøve paa anden Vis, og som lige over for Regeringen kunne godtgøre, at de have erhvervet Kundskab paa det Omraade, som særlig har Betydning for det enkelte Haandværk, fritages ogsaa for Aflæggelsen af denne Prøve. Det viser sig saaledes, at det ikke er nogen stor eller urimelig Fordring, som man stiller til dem, der ville have Borger-skab eller Næringsbevis paa et Haandværk,